

Ali Standishová

Malér jménem
Bella

Vánoční příběh o zlobivém štěněti

FRAGMENT

Malér jménem Bella

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ali Standishová
Malér jménem Bella – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Malér jménem
Bella

Vánoční příběh o zlobivém štěněti

Ali Standishová

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Ali Standish
Translation © Pavla Kubešová, 2019
Cover photos © Smiltena; Melinda Nagy; Alexander Raths;
Eric Isselee /Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4476-7
ISBN e-knihy 978-80-253-4552-8 (1. zveřejnění, 2019)

Všem, jejichž dobrota někdy nebyla oceněna.

Všem dobrým vejcím,
která někdy někdo označil za zkažená

A samozřejmě Belle,
nejlepšímu psovi, jakého jsem mohla mít.

Obsah

1. McBrideovi	7
2. Význam Vánoc	16
3. Útulek	24
4. Nová rodina	33
5. To není fér	44
6. Země chtěných	55
7. Nový pes ve čtvrti	63
8. Veterinář	71
9. Padající obloha	78
10. Velká novina	85
11. Pokojíček	93
12. Hrozná pravda	99
13. Strom se vrací	107
14. Útěk	114
15. Noc v parku	122
16. Malý modrý dům	133
17. Dlouhá cesta domů	142
18. Rodina Roseových	146
Poznámka autorky	156
Ještě poslední věc...	165

Jedna

McBrideovi

Bella byla nejhodnější ze všech McBrideových dětí.

Samozřejmě to nikdy neřekla. Nechtěla ranit city ostatních sourozenců.

Moc dobře ale věděla, že je to pravda.

Upřímně, nebylo to tak těžké. Vlastně neměla konkurenci.

Miminko celé noci brečelo, jeho sestra odmítala doma pomáhat a bratr, nejstarší ze všech, vždycky nechal na podlaze obývacího pokoje zablácené tenisky, a kdykoli mu chtěla

paní McBrideová dát pusu na čelo, odtáhl se od ní co nejdál.

Bella nic z toho nedělala. Ani když sama nemohla spát, nikdy McBrideovy nebudila. Aniž by jí někdo musel říkat, sebrala všechny drobky z kuchyňské podlahy. Nenosila tenisky a byla by šťastná, kdyby ji někdo políbil na čelo, jenomže v poslední době už to nikdo dlouho nezkusil.

Navíc si Bella nikdy nestěžovala na to, co je k snídani nebo večeři. Nikdy se nerozčílila, když ji bratr praštil po hlavě plyšovým dinosaurem ani když jí sestra svázala uši protivnou růžovou mašlí.

Kdo by od dítěte mohl žádat víc?

Když si McBrideovi Bellu přinesli domů (Bella nevěděla odkud – ale předpokládala, že si všechny děti kladly stejnou otázku), zdáli se být šťastní. Pořád se s ní mazlili a hráli a dokonce se s ní o filmových večerech dělili o popcorn.

Popcorn, s extra porcí másla, měla Bella nejraději.

Jak ale měsíce ubíhaly a Bella rostla, věnovali méně a méně pozornosti jí a více a více pozornosti jiným věcem, jako třeba televizi a počítačům a prázdninovým plánům na příští léto.

Co se dá dělat, myslela si Bella, jednoduše se musím víc snažit a být hodná holka.

A tak nabízela paní McBrideové, že si s ní zahraje házenou, aby se před odchodem do práce trochu uvolnila. Kdykoli si její bratr ušpinil nohy, pokusila se mu je olízat dočista. Když byla venku bouřka, stočila se do klína panu McBrideovi, aby se tolik nebál. Když její sestra ztratila svého plyšového medvídka, chtěla jí zvednout náladu a nechala jí v batohu svou oblíbenou hračku – jen mírně oslintané plastové prasátko. A jednou v noci, když miminko zase brečelo a nikdo se nevzbudil, vklouzla Bella do jeho pokoje a nechala mu v postýlce polovinu sušenky, kterou si schovala na horší časy. Co kdyby mělo hlad?

Ale ať se Bella sebevíc snažila ukázat McBrideovým, že je hodná holka, nikdy to

nestačilo. Paní McBrideová se při pohledu na Bellin tenisový míček otráveně ušklíbla. Bratr před jejím jazykem ucukl nohama. Pan McBride jí vyhuboval a shodil ji z pohovky. Když sestra uviděla ve svém batohu prasátko, zaječela odporem. Miminko by Belle určitě poděkovalo, kdyby vědělo jak, ale brzy po Belle přišla do pokoje paní McBrideová a vyhodila sušenku z postýlky dřív, než si ji miminko mohlo vzít.

„Zlá Bella!“ křičeli na ni všichni. (Samozřejmě kromě miminka.)

Ano, Bella byla nejhodnější ze všech McBrideových dětí. Jenomže se zdálo, že to kromě ní nikdo neví.

Nesmím se nechat odradit, říkala si často Bella. Byla si naprosto jistá, že ji McBrideovi mají rádi. Snad si někdy konečně všimnou, jak je hodná, a všechno se změní.

A pak se jednoho dne objevil strom.

A všechno se změnilo.

K horšímu.

Ne že by Bella měla něco proti stromům. Stromy byly celkem fajn. Byly jedním ze tří nejlepších míst, kam chodila na záchod. Dalšími dvěma bylo pískoviště a sousedův záhon s oceňovanými růžovými keři.

Všechno mohlo dopadnout dobře, nebýt toho stromu. Byl špičatý, pichlavý, ostře zelený, dosahoval až ke stropu a vrhal stín na nejlepší koberec paní McBrideové.

Sotva McBrideovi přinesli strom do obývacího pokoje, začalo být všechno nejenom špatné, ale ještě mnohem horší.

Den poté, co se objevil, začala paní McBrideová neustále telefonovat. Rozčilovala se a říkala věci jako: „Budou to muset zvládnout na rozkládacím lehátku,“ nebo „Vzdychky míváme krocana a nehodláme ho ani letos nahrazovat šunkou!“

Představa krocana nebo šunky stačila, aby Bella spokojeně vzdychla, ale tvář paní McBrideové ještě víc potemněla.

Zatímco mluvila, stěhovala nábytek a zametala podlahu. Pak se zastavila a řekla:

„Dovedeš si představit, kolik chlupů tu po Belle zůstává? Mohla bych s nimi vycpat celý polštář. A to nepočítám ty, co každý týden vyluxuju ze svého nejlepšího koberce.“

Na což byla Bella velmi hrdá.

S paní McBrideovou se ovšem děla další zvláštní věc. Zdálo se, že se nafukuje jako balón. Její břicho bylo každý den kulatější a kulatější, často si ho hladila a říkala mu „ty můj maličký“. To vůbec nedávalo smysl, protože břicho paní McBrideové vůbec nebylo maličké.

Bella to samozřejmě nikdy neřekla. Nechtěla ranit city paní McBrideové.

Pan McBride mezitím odcházel na celé hodiny a vracel se domů s hromadami nákupních tašek, které zastrčil pod postel nebo schoval na horní polici ve skříni. (*Proč nakupuje nové věci, divila se Bella, když si je ani neprohlédne?*) Jakmile tašky uklidil, byl obvykle tak unavený, že zapomněl vzít Bellu na procházku.

Vzít Bellu na procházku ale nebylo to jediné, na co pan McBride zapomněl. Paní Mc-

Brideová na něj občas ječela, že zapomněl vynést koš s odpadky, a jednou s ním dokonce celý večer nemluvila, protože ji zapomněl vyzvednout u doktora.

„V práci mám strašně napilno,“ obhajoval se. „A se všemi přípravami na svátky a na nové –“

Paní McBrideová mu ale práskla dveřmi před nosem dřív, než to dořekl.

Jednou večer odešly ostatní děti spát a paní McBrideová požádala pana McBridea, aby zalil strom. „Vypadá nějak suše, a to jsme ho ještě ani neozdobili,“ řekla vyčítavě.

„Udělám to,“ povzdechl pan McBride vyčerpaně.

Ale pak to neudělal. Místo toho usnul na pohovce.

Aniž by vzal Bellu vyvenčit.

Belle bylo pana McBridea líto. Paní McBrideová se na něj ráno bude zlobit, protože nezalil strom, který opravdu vypadal jako vysušená kost (ale ne tak chutně). Bylo jí ale líto i sebe samé. Měla plný měchýř a nemohla

s jeho vyprázdněním čekat až do rána. Buď mohla vzbudit pana McBridea anebo to udělat na nejlepší koberec paní McBrideové, ale nic z toho by hodná holka neudělala.

Najednou dostala mnohem lepší nápad.

A přestože ten pichlavý strom vůbec neměla ráda a nelíbilo se jí ani to bouchání dveřmi a zvýšené hlasy, které s sebou přinesl, potichu se připlížila blíž a začenichala. Voněl jako veverka. Bellino nejméně oblíbené zvíře.

Což se právě mělo ukázat.

Bella byla příliš vysoká, než aby se vešla pod větve stromu, ale kdyby si počínala obzvlášť opatrně, mohla by jen zvednout nohu, jak to občas vídala u psích kluků. Namířila na kmen stromu, který byl usazený v prázdné kovové nádobě. Musela si pogratulovat. *Žádné z McBrideových dětí by nevymyslelo tak skvělý plán, pomyslela si. Takhle si bude moct ulevit a pan McBride nebude mít ráno potíže!*

Když už byla skoro hotová, někdo Bellu prudce zatáhl za obojek a její noha ucukla z mísy.

„Co to děláš?“ zahulákal pan McBride, který zřejmě tak úplně nespal.

Rozsvítila se světla a do pokoje vběhla paní McBrideová v noční košili. „Dělá Bella, co si myslím, že dělá?“ zeptala se. A potom její hlas vystoupal výš: „Můj koberec! Můj nejlepší koberec!“

Bella pohlédla dolů a uviděla malou žlutou loužičku, která se vsakovala do krémově zbarvených vláken.

„ZLÁ BELLA!“ zavřískli oba McBrideovi zároveň.

A než Bella stačila stáhnout ocas mezi nohy, pan McBride ji vzal do náruče. Když ji zvedl, trochu překvapeně zafuněl. Za těch několik měsíců od doby, co si ji McBrideovi přinesli domů, si nikdo nevšiml, jak Bella vyrostla.

Pan McBride ji odnesl skrz kuchyň do garáže.

„Dnes v noci zůstaneš tady a budeš přemýšlet o tom, co jsi provedla,“ zahromoval, zavřel za sebou dveře a nechal Bellu samotnou ve tmě.

Dvě

Význam Vánoc

Bella opravdu přemýšlela o tom, co provedla.

Celou noc.

Jak to, že se to všechno tak pokazilo? Jen jsem chtěla pomoci. Nic jiného nikdy dělat nechci.

Ráno pustila paní McBrideová Bellu na zahradu a dala jí snídani. Nepromluvila s ní ale jediné slovo a hned po snídani ji zase zavřela do garáže.

A tak Bella zase přemýšlela o tom, co provedla.

Celý den.

Ale co jsem vlastně provedla? divila se. Pana McBridea měla samozřejmě ráda, ale zdálo se jí, že kdyby ji za obojek neodtáhl pryč, koberec paní McBrideové by byl naprosto v pořádku.

Když pan McBride konečně otevřel dveře a pustil Bellu zpátky do domu, věnoval jí přísný pohled. „Dáváme ti druhou šanci,“ prohlásil. „Ale tentokrát musíš být opravdu hodná.“

Bella vzdychla, až se jí zachvěly její dlouhé vousky. Kdy si konečně někdo všimne, že je vždycky hodná?

Přesto byla ráda, že se dostala z garáže, kde bylo vlhko a chladno. V žaludku jí kručelo hlady, ale když vešla do kuchyně, její miska byla prázdná. Pan McBride musel zapomenout.

Bella ho následovala do obývacího pokoje a ve dveřích se prudce zastavila.

Zatímco byla v garáži, McBrideovi něco udělali se stromem. Byl ověšený maličkými světýlky, která blikala modře, žlutě i jinými barvami, jaké Bella ani neznala. Na stromě visely šňůry korálek i malé figurky ve tvaru